JAARGANG XIII / 48 (675) 30 MEI 1936

WEEKBLAD VAN HET NEDERLANDSCH SYNDICALISTISCH VAKVERBOND
AANGESLOTEN BIJ DE INTERN. ARBEIDERS-ASSOCIATIE TE MADRID

DE SYNDICALIST

ONZE PROTESTVERGADERING

TEGEN DE SCHENDING VAN HET ASYLRECHT EN DE REACTIE IS UITSTEKEND GESLAAGD

J) Tegen de voortdurende aanslagen der nederlandse regering op de rechten en vrijheden der arbeidersbeweging in het algemeen en op die der syndicalistische in het bijzonder, heeft het Nederlands Syndicalistisch Vakverbond op Zondag 24 Mei j.l. op waardige en krachtige wijze geprotesteerd.

Ofschoon de tijd van voorbereiding voor onze protestmeeting slechts kort was geweest, waren de kameraden uit alle delen des lands komen opdagen. Zowel Groningen als Twente, Den Haag en Rotterdam waren goed vertegenwoordigd. Vanuit Haarlem, de Zaanstreek en Utrecht waren fietstochten georganiseerd. Onze syndicalistische bouwvakarbeiders, Zaterdag en Zondag in congres bijeen, hadden hun discussies bekort, teneinde vóór de middag gereed te komen en waren en bloc op de protestmeeting present.

Reeds lang vóór de zaal werd geopend, verzamelden tientallen kameraden zich op de Leidsekade; te half twee, het uur van aanvang, was de grote zaal van Bellevue geheel gevuld en de stroom van bezoekers hield nog steeds aan. Toen de aangrenzende zaal met de gehuurde was gecombineerd, liep ook deze vol, en eerst te twee uur kon de Voorzitter van het NSV., kam. Lamboo, de ver over de duizend aanwezigen het welkom toeroepen.

In de gehele vergadering heerste een stemming van verontwaardiging en verzet tegen de vermomd-fascistische maatregelen der Colijn-regering. In de gehele vergadering heerste een geest van afschuw tegen i e d e r e dictatuur, tegen a l l e politieke partijen, tegen de vernietiging der vrijheid van welke zijde die vernietiging ook komt.

Het NSV. is zich ervan bewust, dat protestvergaderingen alleen niet baten. Het onrecht een Van der Waay, een Müller Lehning, een Rosseau, duitse politieke vluchtelingen, de werklozen en het gehele proletariaat aangedaan, keert men niet met een protestvergadering van duizend man, maar alleen door de directe actie van duizenden arbeiders, die de moed hebben de bedrijven, in handen der bourgeoisie, stop te zetten om het recht te doen zegevieren over het iedere dag brutaler optredende onrecht. Tot die directe actie heeft de protestvergadering de nederlandse arbeiders opgeroepen.

Arbeiders die een protestvergadering als deze negeren, die een Van der Waay, een Jan Bakker, een Van Oeveren zwijgend laten ontslaan en dulden dat aan een Müller Lehning en Rosseau het zwijgen wordt opgelegd, begrijpen niet waarom het in deze tijd gaat.

Het tekent de mentaliteit van het huidige, zo huichelachtig „democratisch" geheten tijdvak, het tekent de mentaliteit der politieke partijen en der arbeidersbeweging, dat de zaak-Rosseau zo goed als algemeen wordt doodgezwegen en dat de protestmeeting van Zondag door de gehele pers compleet is genegeerd!

Een persbericht over de zaak-Rosseau met aankondiging der vergadering vond buiten de libertaire bladen slechts een plaats in de amsterdamse editie van Het Volk. Alle andere amsterdamse dagbladen, D e T r i b u n e i n c l u i s, deponeerden ons bericht in de prullemand.

De Arbeid van het NAS. en De Nieuwe Fakkel van de RSAP. kwamen in een kort stukje op tegen de maatregelen toegepast op Rosseau. De aankondiging der vergadering bleef beperkt tot de door ons geplaatste advertentie, maar ons persbericht werd ter zijde gelegd.

Hoewel het Alg. Ned. Persbureau, Volk, Tribune en drie andere amsterdamse dagbladen per brief waren uitgenodigd, van de vergadering een verslag te doen opmaken, hebben wij geen journalist op onze vergadering gezien[1]). En toen wij vanavond De Tribune opsloegen, om te zien of misschien toch . . . . , ja toen viel ons oog in dit revolutionnaire dagblad op een uitvoerig bericht over het 30-jarig bestaan van de Hengelaarsvereniging „Amsterdam", waarin hulde wordt gebracht aan de leden, die 30 jaar lid zijn[2]).

Wij begrijpen deze negatie, en treuren er niet om. Van een beweging als het NSV., dat opkomt voor de z e l f - bevrijding der arbeidersklasse door haar eigen directe actie, is alles wat gezag, wat dictatuur en staatsmacht wil óver de arbeidersklasse, niet gediend.

Maar de vergadering van Zondag bewees duidelijk, dat er een geest ontwaakt tegen i e d e r e dictatuur en tegen a l l e n, die op hun beurt bereid zijn de arbeiders in een oorlog te drijven. Die geest kan slechts overwinnen, zo alle dragers ervan zich krachtig organiseren op de grondslag van de directe economische actie in de bedrijven, d.w.z. op de grondslag van het syndicalisme.

Meer dan ooit is de tijd gekomen, waarin de anders en de niet-georganiseerde arbeiders ernstig de vraag behoren te overwegen, of niet hun plaats is in het NSV., of zij nog langer buiten onze rijen mogen blijven!

DE VERGADERING

De Voorzitter, kam. **Lamboo,** heet de aanwezigen welkom en zet het doel dezer protestmeeting uiteen. In de wereldoorlog heeft op het slagveld de democratie gezegevierd over het militarisme, zoals het heet. Waar zijn wij nu? Iedere brave burger en niet verder denkende arbeider is van afschuw vervuld over de fascistische toestanden in Duitsland en Italië, maar zij begrijpen niet, dat wij in Nederland dezelfde weg opgaan. Allen zijn tegen de dictatuur, maar alleen..... zolang de dictatuur in handen van anderen is. (Applaus). Het syndicalisme stelt zich tegenover **iedere** dictatuur, het stelt tegenover de dictatuur het vrije radenstelsel, het bestrijdt staat en gezag en stelt vast, dat er op het punt van staatsgezag en dictatuur geen verschil is tussen de partijen van Colijn, De Visser of Mussert. (Luid applaus).

Spr. deelt mede, dat op deze vergadering ruim 40 organisaties zijn vertegenwoordigd, terwijl er een 30-tal adhaesiebetuigingen zijn ontvangen. (Zie de opgaven elders in dit blad.) Mevrouw H. Roland Holst, die om physieke redenen geen gevolg heeft kunnen geven aan de uitnodiging om hier het woord te voeren, zond een brief, die spr. voorleest. (Zie elders in dit blad). Hij verklaart de vergadering voor geopend en geeft het woord aan Schermerhorn.

Schermerhorn vangt zijn rede aan met een citaat uit De Syndicalist, dat hij ten volle onderschrijft. In Nederland heeft spr. geluisterd naar het woord van Malatesta, Faure, Emma Goldman en zovele andere buitenlanders. Het is verbijsterend, dat dit nu niet meer mogelijk is, omdat de regering van degenen, die hier „gastvrijheid" genieten, verlangt dat zij afstand doen van het recht zichzelf te zijn, om uiting te geven aan hun zuiver-menselijk streven en verlangen naar gerechtigheid. Een prachtige gastvrijheid, vooral voor een land dat zich noemt de „bakermat der vrijheid". Alle staten roepen de vreemdelingen tot zich ter bevordering van het vreemdelingenverkeer, maar hun ziel moeten ze thuis laten! (Applaus).

Wij bevinden ons hier op een gevaarlijk hellend vlak, dat onvermijdelijk voert naar de donkere afgrond der geestelijke slavernij. Al wat in dienst van de staat is, is reeds gemuilkorfd, nog slechts enkele stappen verder en wij hebben nederig en devoot te knielen voor de almachtige God, wiens naam niet is **Immanuël,** maar **Staat.** Dit zou betekenen het einde der cultuur, die zonder vrijheid ondenkbaar is.

De moderne staten dulden niet, dat vreemdelingen hun mening propageren maar wel sturen zij zendelingen naar andere landen! (Luid applaus). De gelovigen zullen zeggen, dat dit heel iets anders is, daar het bij de zending gaat om de prediking van het Evangelie van Christus. Maar als die christus nu zelf eens terugkeerde, zoals velen geloven, en zoals ook minister Van Schaik als goed gelovig katholiek gelooft? Zoals dr. A. Kuiper in De Standaard van 9 April 1894 schreef, zou de Christus ook thans „staan aan de zijde van het verdrukte volk". Gelijk hij het eens deed in de tempel van Jeruzalem, zou hij ook thans vragen: Wat hebt gij van het huis mijns Vaders gemaakt? Een roversen een moordenaarshol! (Luid Applaus!). Maar spr. is ervan overtuigd, dat als Christus op aarde zou kunnen terugkeren en zou spreken, het maar enkele minuten zou duren, of de een of andere man van het gerecht zou hem verbieden verder te gaan onder bedreiging als ongewenste en gevaarlijke vreemdeling over de grens te worden gezet. (Donderend applaus). Spr. eindigt met een opwekking tot strijd tegen de reactie.

Maurits Dekker gaf vervolgens een uitnemende karakteristiek der reactie in Nederland, van dit „gemaskerd fascisme" en behandelde daarna in het bijzonder het demagogisch gebruik door de internationale reactie van de leuzen vaderlandsliefde en nationalisme.

Het eerste gedeelte drukken wij elders in dit nummer af, het tweede volgt later als feuilleton.

G. Rijnders, de derde spreker, ziet de oorzaak van de maatregelen tegen Rosseau in de „ambtenarij". Om die uit te bannen moeten wij ons schrap zetten tegen de staat en het staatsbegrip. Door naar de stembus te lopen, is men mét de politieke partijen verantwoordelijk voor het voortbestaan van de ambtenarij en alle ellendige gevolgen daarvan. Wij hebben geen reden zwaarmoedig te zijn; de geest is niet te doden en spr. meent, dat de reactie ons niet kan verzwakken.

Hierna wordt een kort woord van protest gesproken door kam. **A. Wijnands** namens Metaal Amsterdam, die zegt dat het patronaat het zal toejuichen, dat Rosseau het zwijgen wordt opgelegd; dat zegt genoeg. Het Hoofdbestuur van De Dageraad, het L.C. der IAMV., de groep De Arbeidersraad, de Vrije Socialistenvereniging Den Haag, het SAS. Utrecht, het SAS. Wormerveer en de GSV. te Arnhem protesteren allen in enkele korte woorden, waarbij de laatste spr., **Jacques Rees,** er op wijst, dat de schandelijke inrichting van het gebouw voor M.H. te Arnhem gewijzigd is moeten worden door de directe actie der werklozen.

J. Hoving, sprekende na de pauze, zegt dat een regime beoordeeld moet worden naar de behandeling der zwakste bevolkingsgroepen. In Duitsland durft men tegen de katholieken niet tot het uiterste te gaan, wel tegen de joden, die er nog niet 1 pct. van de bevolking uitmaken. Tegenover de kapelaan in Vlissingen, die de zaalhouders be-

[1]) Alleen in Het Volk Amsterdam stond een kort verslag.
[2]) Wij citeren: Niet alleen dat zij dit heugelijke feit herdenken, doch hierbij komt ook nog, dat 9 leden, waaronder 2 bestuurders, b.n. de heren H. J. de Vries en C. F. van Assenbergh, 30 jaren lid zijn van bovengenoemde vereniging. Tevens hebben genoemde heren 30 jaar lang de functie bekleed respectievelijk van 1e en 2e voorzitter, zodat er besloten is deze leden en 2 bestuurders te huldigen voor het werk, dat zij in al die jaren belangeloos hebben verricht, in het belang van de hengelsport.
Wij behoeven zeker niet te zeggen wat dit betekent, 30 jaar lidmaatschap, 30 jaar onafgebroken werken voor de organisatie, wat een groot deel van hun leven in beslag heeft genomen.

ORGANISATIES

Aanwezig ter protestvergadering

1. IAMV., Landelijk Comité
2. Bond van Anarcho-Socialisten, afd. Laren Blaricum
3. Synd. Kleermakersvereniging De Ster, Den Haag
4. Plaatselijk Arbeids-Secretariaat Groningen
5. Gemengde Syndicalistische Vereniging Arnhem
6. Syndicalistische Federatie van Metaalbewerkers
7. Syndicalistisch Arbeids-Secretariaat Utrecht
8. Gemengde Syndicalistische Vereniging Delft
9. Groep „De Arbeidersraad"
10. Syndicalistisch Arbeids-Secretariaat Den Haag
11. Syndicalistische Vrouwenbeweging, Landelijk Verband
12. Synd. Arbeids-Secretariaat Wormerveer-Krommenie
13. Internationale Anti-Militaristische Vereniging Haarlem
14. Syndicalistische Federatie van Transportarbeiders
15. Synd. Bond in de Kledingindustrie, afd. Amsterdam
16. Landelijke Syndicalistische Bond in de Kledingindustrie
17. Synd. Federatie van Fabrieksarbeiders
18. Synd. Federatie van Fabrieksarb., afd. Wormerveer
19. Synd. Federatie van Metaalbewerkers, afd. Rotterdam
20. Synd. Federatie van Metaalbew., afd. Amsterdam
21. IAMV., Beverwijk en Omstreken
22. Vrije Socialisten Vereniging, Den Haag
23. Syndicalistische Federatie van Bouwvakarbeiders
24. Dageraad, Hoofdbestuur
25. Dageraad, afdeling IJmuiden-Velsen
26. Synd. Federatie van Metaalarbeiders, Den Haag
27. Intern. Anti-Mil. Bureau tegen Oorlog en Reactie
28. Comité voor ongeorganiseerde Werklozen
29. Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders, Den Haag
30. Ontspanningsschool De Jonge Proletaar
31. Syndicalistisch Arbeids-Secretariaat Amsterdam
32. Bond van Anarcho-Socialisten
33. Syndicalistisch Arbeids-Secretariaat Haarlem
34. Gemengde Syndicalistische Vereniging, Wormerveer
35. Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders, Enschedé
36. Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders, Wormerveer
37. Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders, Groningen
38. Synd. Federatie van Metaalbewerkers, Velsen
39. Dageraad, Delft
40. Landelijke Federatie van Gem. Synd. Verenigingen
41. Synd. Arbeiders Jeugd-Organisatie
42. Synd. Vrouwenbeweging Haarlem
43. Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders, Rotterdam
44. Synd. Vrouwenbeweging, Amsterdam

DE BRIEF VAN HENR. ROLAND HOLST

Het Nederlands Syndicalistisch Vakverbond brengt twee feiten ter kennis van belanghebbenden, die beide zeer ernstig zijn. Het eerste is, dat de Voorzitter van het NSV., Rosseau, die sedert meer dan twintig jaar in Nederland woont, de mededeling heeft ontvangen, dat het hem van 25 Mei af als niet-Nederlander op straffe van uitzetting verboden zal zijn, enig werk voor het NSV., van welke aard ook, te verrichten.

Het tweede is, dat een duitse politieke vluchteling, die reeds enige jaren in ons land vertoeft, aanzegging kreeg dit te verlaten, ofschoon hij zich nooit met de politiek heeft bemoeid. „De Nederlandse Staat stelt echter op de aanwezigheid van personen met zijn politieke opvattingen geen prijs." Beide feiten getuigen van de kleinzielige reactionnaire „geest", die het vlees en bloed dezer regering is.

In het geval van Rosseau kan men niet wel van een emigrant of politieke vluchteling spreken. De man is hier natuurlijk sedert lang volkomen ingeburgerd, ja, ik neem aan, dat hij dikwijls zelf volkomen vergeten is, niet van nederlandse afkomst te zijn. Zijn niet-Nederlanderschap is als het ware verjaard. Het is buitengewoon onsympathiek en inhumaan van de regering, hem er nu eensklaps door dit bruuske optreden aan te herinneren. Het is daarom zo inhumaan, omdat Rosseau hier althans enige financiële basis voor zijn bestaan heeft. Laat ons aannemen, dat het land zijner geboorte hem accepteert, hoe zal hij daar dan staan, in een omgeving, waarvan hij in de hoogste mate ontvreemd is? Hoe zal hij zijn leven op een nieuwe basis kunnen stellen?

Het tweede geval is in zeker opzicht nog erger. Kam. Rosseau, kan men zegen, heeft het er naar gemaakt, dat hij de verschillende regeringen van dit land onwelgevallig was; hij heeft revolutionnaire denkbeelden verkondigd. De politieke vluchteling, tot wiens uitzetting besloten is, heeft dat niet gedaan. Hij heeft geen acties voorbereid, niet op vergaderingen gesproken. De nederlandse regering heeft informaties omtrent zijn politieke overtuiging ingewonnen in het land, waaruit hij om zijn politieke overtuiging is moeten vluchten. Het wordt ontoelaatbaar voor een vreemdeling in Nederland, om er politieke denkbeelden op na te houden, die de regering niet bevallen. Waar blijft hier vrijheid van geweten? Hoe klein en geborneerd en..... on-nederlands is dit alles, hoe riekt het naar de politiestaat!

Deze zomer zal staan „in het teken" der Erasmusherdenking. Sprekers van verschillende politieke kleur zullen het in de beroemde humanist prijzen, dat hij voor verdraagzaamheid in geestelijke dingen ijverde in een fel-onverdraagzame tijd. Meer: zij zullen dat zijn bijzondere grootheid noemen. Wie het ernst is met de liefde voor vrijheid van geweten, dat is: van ethische, religieuze en politieke overtuiging (zij zijn thans minder te scheiden dan ooit), laat die met ons tegen het kleinzielige en reactionnaire optreden der regering protesteren! Wij mogen niet zwijgen: nu minder dan ooit.

Henriëtte Roland Holst

ADHAESIEBETUIGINGEN

Met de protestvergadering

waren ingekomen van:

1. Henriëtte Roland Holst, te Bloemendaal
2. Bond van Proletarische Vrijdenkers
3. Gemengde Synd. Vereniging, afdeling Delft
4. Synd. Federatie van Textielarbeiders
5. IAMV., afdeling Almelo
6. Synd. Arbeids-Secretariaat Rotterdam
7. Synd. Federatie van Transportarb., afd. Rotterdam
8. Synd. Federatie van Bouwvakarb., afd. Rotterdam
10. Synd. Bond in de Kledingindustrie, afd. Rotterdam
11. Synd. Federatie van Transportarb., afd. Amsterdam
12. Synd. Federatie van Transportarb., afd. Groningen
13. Bureau van Duitse Anarcho-Syndicalisten
14. Gemengde Synd. Vereniging, afdeling Amsterdam
15. Synd. Federatie van Metaalbewerkers, afd. Groningen
16. IAMV., afdeling Deventer
17. Synd. Federatie van Fabrieksarbeiders, afd. Veendam
18. IAMV., afdeling Koog-Zaandijk
19. Zaanse Gemengde Arbeidersvereniging S. n. V.
20. Synd. Vrouwenbeweging, afdeling Groningen
21. Synd. Federatie van Metaalbew., afd. Hengelo (O.)
22. Synd. Federatie van Metaalbew., afd. Dordrecht
23. Vrijdenkersvereniging „Francisco Ferrer" te Antwerpen
24. Synd. Federatie van Metaalbewerkers, afd. Deventer
25. W. Angenent te Vlaardingen
26. Fries Propaganda Comité
27. Synd. Federatie van Metaalbew., afd. Souburg
28. Synd. Federatie van Metaalbew., afd. Enschedé
29. Dageraad, afdeling Delft
30. Dageraad, afdeling Amsterdam

werkte om geen zaal meer aan vrijdenkers te verhuren, stelt spr. ds. Siebelink, die toen zijn kerk beschikbaar stelde. Tegenover de bisschop van Roermond, die verklaarde, dat wanneer de vrijdenkers in Limburg zouden terugkeren, hij zou zorgen, dat de bodem er met bloed werd gekleurd, wijlen minister Ruys de Beerenbrouck, die maatregelen ter bescherming der vrijdenkers zou hebben genomen, maar wiens instructies waren genegeerd.
Naar het woord van prof. Leo Polak moet de wet gelden voor allen of voor niemand en anders is het partijpolitiek van het allerlaagste allooi. Deze wordt thans toegepast op Rosseau.
Spr. protesteert tegen de schending van het asylrecht. Waarom stelde de nederlandse regering de burgemeester van Laren niet met zijn betrekking verantwoordelijk voor het lot van de jonge duitsers, die hij heeft uitgeleverd?
Spr. gelooft niet, dat de gevoelens van vrijheid en gerechtigheid in het volk verzwakt zijn, maar wij moeten breken met sectarisme in het besef, dat het gaat om de grote gevoelens van edelmoedigheid en menswaardigheid, waarin wij moeten voelen het eenheidsfront tegen het fascisme, dat op andere wijze zo lang tevergeefs is gezocht.

Albert de Jong zegt, dat het NSV. deze vergadering niet heeft belegd naar aanleiding van het **geval**-Rosseau, maar naar aanleiding van het algemene **verschijnsel** van reactie, waarvan het geval-Rosseau slechts een klein symptoom is. Naast Rosseau staat Müller Lehning, in Nederland geboren, die reeds eerder het zwijgen is opgelegd.

Erger nog is het schand-ontslag Van der Waay, de dreigende uitwijzing van een duitse anarcho-syndicalist, die voor de nazi-terreur naar Holland is gevlucht, de uitlevering der duitsers door de burgemeester van Laren, die nog steeds op zijn post is. Wie meent, dat de regering optreedt tegen Müller Lehning en Rosseau omdat zij vreemdelingen zijn, vergist zich. Indien een oorlog uitbrak en zij zouden respectievelijk naar Duitsland en België gaan, dan zouden zij als revolutionnaire syndicalisten weigeren op Nederland, d.w.z. op u, op uw vrouwen en kinderen bommen en gassen te werpen. Tegen deze vrienden van ons volk treedt de nederlandse regering op, maar de duitser, die de bom wierp op de Zeven Provinciën was in nederlandse staatsdienst!
Het gaat niet tegen de **vreemdelingen**, maar tegen de **syndicalisten** Müller Lehning en Rosseau. Wat thans voor hen geldt, gold reeds eerder voor het gehele nederlandse overheidspersoneel. Komt er geen verzet, dan wordt het straks ons allen verboden voor het NSV. te werken en op het NSV. zullen de andere organisaties volgen. Niet uit vrees voor een paar buitenlanders treedt de regering aldus op, maar uit vrees voor het gerechtvaardigd verzet van het volk, dat onder haar regime gedoemd is te hongeren te midden van overvloed, uit vrees ook voor het verzet tegen de oorlog, die onder het kapitalistisch stelsel iedere dag nader komt! Dáárom wil zij de arbeidersklasse verzwakken door de arbeidersbeweging stukje bij beetje af te breken, en zij begint bij ons.
Wij treuren niet om Rosseau, maar wij treuren om de steeds wanhopiger wordende werklozen, om de duizenden ondervoede kinderen, om de millioenen, die straks vermoord zullen worden in de oorlog, die alle regeringen met elkaar voorbereiden. Dáártegen roepen wij u op tot verzet.
Waarom gaat de amsterdamse arbeidersklasse niet tot verzet over? Zij is toch in meerderheid „rood"? Zij is machteloos, want parlementarisme is geen macht. De rode meerderheid is zelfs niet in staat geweest het onrecht aan Van der Waay ongedaan te maken. Alleen door de strijd in de bedrijven kan de arbeidersklasse zich doen gelden, zich verdedigen tegen reactie, fascisme, honger en oorlog. Tot die strijd roepen wij syndicalisten u op, tot de directe actie, **niet** voor Rosseau, **niet** voor het NSV., maar voor u zelven en voor uw vrouwen en kinderen!

Met een kort woord sloot de Voorzitter te half zes de vergadering, die een zeer vlot verloop had.
Bij het uitgaan werd een collecte voor het FIS. gehouden.

(Op Zondagavond 24 Mei hebben talrijke kameraden persoonlijk van kam. Rosseau en zijn vrouw afscheid genomen in een voor dit doel belegde besloten bijeenkomst.)

FASCISME MET EEN MASKER

„WIJ ZINKEN NIET SNEL, MAAR REGELMATIG..."

(UIT DE REDE VAN MAURITS DEKKER)

De weg van de vooruitgang, die de bevrijding der onderdrukte klassen en daarmede de bevrijding der gehele mensheid tot doel heeft, is moeilijk en zwaar.
Een der belangrijkste, misschien wel het voornaamste struikelblok op deze weg, is het vermogen tot aanpassing van de mens. Wij leven thans in een tijd van aanpassing, een periode waarin de grote meerderheid van het mensdom geen pogingen doet om zich te verheffen, maar zich neerlegt bij alles wat hem te dragen wordt gegeven, en zich in zijn lot tracht te schikken.

Aanpassing vraagt overgave en deze overgaaf is in het algemeen slechts dán mogelijk, als de critiek het zwijgen wordt opgelegd en het individu alles wat hem van boven af wordt gedicteerd zonder protest aanvaardt en blindelings de weg, die hem aangegeven wordt, volgt.
Aanpassing betekent afstomping en als wij dit inzien, wordt het ons duidelijk, waarom de reactie steeds verder om zich heen kan grijpen en steeds verder strekkende maatregelen van onderdrukking kan invoeren, niet alleen zonder daarbij op verzet te stuiten, maar zelfs zonder dat degenen die het slachtoffer van deze reactie zijn, tot het inzicht komen, dat hun vrijheden voortdurend meer worden beknot en zij telkens een weinig dieper wegzinken in het moeras van economische ellende en geestelijk barbarisme.

Terwijl de reactie als een polyp haar vangarmen steeds verder uitstrekt en elke dag nieuwe offers eist, blijven grote groepen van de bevolking rustig praten over democratie, over eenheidsfronterij en socialistische opbouw en terwijl zij bang gemaakt worden met de grote boeman, die men tegenwoordig Fascisme noemt, ontgaat het hun volkomen dat deze boeman, met een ander masker voor, reeds in hun eigen rijen is binnen gedrongen en daar ongestoord zijn ondermijnings- en verwoestingswerk verricht.
Het aanpassingsproces, dat van alle kanten bevorderd wordt, gaat rustig verder en velen, die op dit ogenblik hun mond nog vol hebben van socialistische leuzen, zijn geestelijk reeds dermate verpest en hun critisch vermogen is reeds dermate afgestompt, dat zij, terwijl zij nog in de mening verkeren socialisten te zijn, wezenlijk reeds in Fascisten veranderen.

Fascisme immers is geen zuiver omlijnd begrip, geen politiek stelsel, dat stoelt op een nauwkeurig uitgewerkte theorie en dat samen te vatten is binnen duidelijke grenzen, maar het Fascisme is de exponent, de uitdrukking van en het verzamelwoord voor alle reactionnaire krachten, die binnen de veeleenheid „staat" aanwezig zijn, van krachten die er op gericht zijn een stelsel, dat uitbuiting van bepaalde bevolkingsgroepen nodig heeft, in stand te houden.
Fascisme is alleen een ander woord voor reactie en daarom is het fascisme niet nieuw, maar is het even oud als de bevrijdingsstrijd der onderdrukten, die altijd reeds tegen deze reactie te kampen hebben gehad.
Het is daarom een noodlottige fout van degenen, die het fascisme bestrijden willen, dat zij zich bij deze strijd alléén richten tegen die regeringen, organisaties en bewegingen, wier fascistisch karakter duidelijk aan de dag treedt en dat zij daarbij vergeten, dat er andere vormen van fascisme bestaan, die zo niet gevaarlijker, dan toch zeker even gevaarlijk als het openlijke fascisme zijn.
Het is dit crypto-fascisme, deze schijn-democratie met zijn eis tot steeds grotere aanpassing, dat ons, ongemerkt, voortdurend dichter bij het absolute fascisme brengt.
De heersende machten binnen de staat en hun politieke handlangers dienen ons de reactie lepel na lepel toe. De massa vergeet helaas, dat dit langzame vergiftigingsproces even zeker met ondergang eindigen zal, als een plotseling losbreken van de fascistische demon.
Het geval Rosseau, dat volstrekt niet op zichzelf staat, leert ons, hoever dit vergiftigingsproces in ons land reeds gevorderd is.
Vrienden, wij gaan het moeras van slavernij en barbarisme in, wij zinken niet snel, maar regelmatig en spoedig zal het ogenblik aanbreken, waarin wij met schrik tot de ontdekking zullen komen, dat wij reeds tot aan onze keel in de modder zitten, maar dan zal het te laat geworden zijn om ons nog te redden.

(Het bovenstaande is de inleiding van de rede van Maurits Dekker op onze Protestvergadering. De hierop volgende verhandeling over Vaderlandsliefde en Nationalisme drukken wij later af als feuilleton. — Red.)

DEMOCRATISCH FASCISME

Vele arbeiders, ook nog in socialistische kringen, veronderstellen dat fascisme **uitsluitend** en **alleen** een stelsel is, dat in de vorm van gummiknuppel en concentratiekampen zich manifesteert in de politieke organisaties van het nationaal-socialisme in Duitsland en van het fascisme in Italië, plus de filialen in andere landen.
Deze gedachte getuigt van een kortzichtigheid, die gevaarlijk is voor de arbeidersklasse. Nog gevaarlijker wordt het als vooraanstaande arbeidersleiders zich uitspreken in deze geest en partij kiezen in conflicten van land tot land. Het fascisme is een internationaal verschijnsel, een uiting van het kapitalisme, zoekend naar nieuwe vormen om zich te handhaven.
Het fascisme openbaart zich zowel in Duitsland en Italië als in z.g. democratisch geregeerde landen, zoals Frankrijk, België, Engeland en, niet te vergeten, ons dierbaar Nederland.
Wij weten van welke gruwelijke methoden de barbaren zich bedienden om een figuur als Erich Mühsam dood te martelen, en met hem zoveel duizenden andere kameraden.
Een andere methode, geraffineerder, die niet stuit op directe opspraak bij brede lagen van het volk, is het democratisch fascisme zoals zich dat openbaart in Nederland, een fascisme dat met de paplepel wordt ingegeven, geleidelijk, degelijk met echt-hollandse voorzichtigheid.
Een voorbeeld.
Dezer dagen heeft de anti-revolutionnaire kiesvereniging „Nederland en Oranje" een manifest uitgegeven in een grote oplage. Het is bedoeld als een verweer tegen de NSB. Deze beweging, geïmporteerd uit Duitsland, beschuldigt het ministerie-Colijn er van, dat het niet optreedt tegen het rode gevaar.
Buitengewoon verontwaardigd en scherp, zoals dat geuzen-nazaten betaamt, betogen de anti-revolutionnairen in hun manifest, na een korte inleiding, het volgende:

„Juist na zijn (Colijn's) optreden in Mei 1933 is met strenge hand de actie der revolutionnaire groepen tegengegaan.
Voorbeelden?
De Internationale is uit den aether gebannen!
Teun den Klepperman werd het zwijgen opgelegd.
Toen het vuur van het communistisch oproer in De Jordaan oplaaide, werden tegen De Tribune maatregelen genomen.
De roode vlag verdween van de straten.
De sociaal-democratische burgemeesters werden tot de orde geroepen; het hijschen van de roode vlaggen op de stadhuizen werd verboden.
Ook in roode gemeenten waait thans op nationale feestdagen de vaderlandsche driekleur.
Alles..... dank zij het Kabinet-Colijn!
Uit dit alles blijkt, dat ons volk **de N.S.B. niet noodig** heeft om tegen revolutionnaire uitspattingen op te treden."

Het ontbreekt de anti's nog alleen maar aan de conclusie van hun voorbeelden, n.l. de erkenning, dat zij minstens zo fascistisch zijn als de NSB.
Is het te véél gezegd, als wij beweren, dat Nederland, het land van de z.g. klassieke vrijheid, geestelijk en economisch een concentratiekamp is geworden?
Honderden voorbeelden kunnen wij toevoegen aan die der anti's. Het ontslag Bakker in Den Haag en Van der Waay in Amsterdam op de meest belachelijke wijze gemotiveerd.
Het verbod voor het overheidspersoneel, om bij een der revolutionnaire vakorganisaties aangesloten te zijn. Deze eenheid van reactie voltrekt zich ook in de particuliere bedrijven. Honderdtallen syndicalistisch georganiseerde kameraden is het onmogelijk om in hun levensonderhoud te voorzien, zolang zij lid zijn van een revolutionnaire vakorganisatie.
De werkgevers in de metaalindustrie en het bouwvak houden de bedrijven gesloten voor deze kameraden.
Wij ervaren hier een geestelijke en economische dictatuur, die spot met elk begrip van „Vrijheid". Het geval van recente datum met kam. Rosseau is wel in de ergste mate een hoon aan het adres onzer sociaaldemocratische vrienden, die de goegemeente trachten voor te houden, dat wij democratisch geregeerd worden. Men bedient zich van de meest gehate inquisitie-middelen, om een kameraad, die ruim 20 jaar in Nederland woont, zich ten doel stelde de verdrukte arbeidersklasse te helpen verlossen en geestelijk op hoger peil te brengen, als een misdadiger over de grens te zetten. Alleen als hij zich geestelijk dood wil laten verklaren, dan is Holland nog een asyl voor hem.
Deze feiten moeten voor een ieder, die de vrijheid en zichzelf respecteert, een oproep zijn om tegen de reactionnaire methoden der kapitalistische klasse stelling te nemen.
In dat teken staat onze krant, in dat teken moet ook de economische macht der arbeidersklasse staan om het hoogste goed, economische en geestelijke vrijheid, te waarborgen voor de toekomst.

A.W.

Dit artikel kon in het vorig nummer geen plaats meer vinden, maar wordt om zijn algemene strekking thans nog geplaatst.

HET OORDEEL VAN HET VOLK

In de edities van Dinsdagavond 26 Mei wijdt de Arbeiderspers, onder het opschrift „Uitzetting — Bedenkelijke toepassing van een uiterste maatregel", een hoofdartikel aan de maatregelen tegen kam. Rosseau.
Na zorgvuldig te hebben vastgesteld, dat men generlei sympathie, maar slechts antipathie voor het syndicalisme heeft, vervolgt het artikel:

Deze uitzetting achten wij echter een afstotelijke, onberaden maatregel en het daaraan verbonden verbod broodroof van de naarste soort.
De Belg Rosseau woont sedert bijna achttien[1]) jaar in ons land, n.l. sedert het begin van de wereldoorlog. Als antimilitarist, die deelneming aan de oorlog niet met zijn geweten kon overeenbrengen, is hij toen over de grens gekomen en hij is al die tijd hier nimmer lastig gevallen, zomin als de talrijke andere vreemdelingen, die tijdens de oorlog naar het neutrale land uitweken. Al die jaren heeft Rosseau hier als een rustig burger gewoond. Hij heeft zich een jaar later aangesloten bij de syndicalistische vakbeweging. Wanneer deze of gene reactionnair van mening mocht zijn, dat aansluiting bij de vakbeweging in strijd is met het rustige burgerschap, moeten wij dat ten sterkste weerspreken. In het vakverenigingslidmaatschap ligt volgens de bij ons te lande geldige begrippen niets afkeurenswaardigs. Integendeel. Werklozen-uitkeringen zijn door opvolgende regeringen voor vakverenigingsleden welbewust hoger gesteld dan voor ongeorganiseerden. Het georganiseerd-zijn wordt ten onzent moreel hoger geschat dan het ongeorganiseerd-zijn. Dat de Belg Rosseau zich bij een vakbeweging aansloot, wijl hij geen klaploper of onderkruiper wilde zijn, strekt hem niet tot schande, maar veeleer tot eer.
Al die achttien jaren heeft trouwens de politie nooit enig bezwaar geopperd tegen Rosseau's verblijf. Thans evenwel, na achttien jaren, ofschoon er niets hoegenaamd in Rosseau's omstandigheden veranderd is, krijgt hij van de vreemdelingenpolitie op 's ministers last aanzegging, dat hij uitgezet zal worden, tenzij hij uit de vakbeweging treedt en daarmee zijn brood als bezoldigd vakverenigingsfunctionaris prijs geeft. Het is een nieuw bewijs van de rechteloosheid van vreemdelingen ten onzent, die geheel aan de willekeur der administratie overgeleverd zijn.
Naar wij hoorden, zou door de regering uit het buitenland inlichting zijn ontvangen, dat Rosseau „een gevaarlijk anarchist" zou zijn en dat dit de reden van de regeringsmaatregel zou uitmaken. Dit klopt echter niet met de feiten. Men zou zich kunnen voorstellen, dat de regering „een gevaarlijk anarchist" of welk ander gevaarlijk vreemdeling ook het land uitzette. De „gevaarlijke" Rosseau, van wiens gevaarlijkheid niemand achttien jaar lang ooit iets gemerkt heeft, mag echter, voor wat de regering betreft, hier rustig blijven, mits hij maar uit de vakbeweging treedt.

Niet tegen een „gevaar" is dan ook het voorwaardelijk uitzettingsbevel gericht, maar uitsluitend tegen het vakverenigingslidmaatschap van de Belg. Dit nu achten wij, ronduit gezegd, een schandaal. De minister van justitie stempelt hiermee het vakverenigingslidmaatschap en de werkzaamheid in de vakbeweging als iets minderwaardigs, afkeurenswaardigs, veroordelenswaardigs. Hij handelt hiermee in volslagen strijd met de immer beleden opvatting van deze en van een reeks van vorige regeringen betreffende de vakbeweging. Het voorwaardelijk uitzettingsbevel op deze overwegingen is een reactionnaire maatregel, die in lijnrechte strijd is met een der beste nederlandse tradities.
Wij dringen er op aan, dat de regering als geheel de grootste ernst maakt van deze maatregel van minister Van Schaik en dat deze nader in overweging genomen en vervolgens ingetrokken wordt. De maatregel is niet houdbaar en stelt het vreemdelingenrecht op nog veel losser schroeven, dan het toch reeds is, een toestand, waartegen van de meest verschillende zijden herhaaldelijk verzet is aangetekend.

Mocht men alleen de syndicalistische vakbeweging ontoelaatbaar achten, dan mag dit toch zeker niet alleen voor vreemdelingen, maar zou het ook voor landgenoten moeten gelden. Het hele syndicalistische vakverbond, en hoeveel te meer een daarbij aangesloten afzonderlijke vakfederatie als die der metaalbewerkers, vormt echter slechts een onbeduidend, van het NAS. afgesplinterd groepje van enkele schamele duizenden, dat in het niet verzinkt bij het geheel der vele honderdduizenden leden tellende vakbeweging, hoegenaamd geen invloed heeft en nooit enig „gevaar" kan uitmaken.
Uit dit oogpunt is de maatregel slechts belachelijk. Maar uit principieel gezichtspunt is de voorwaardelijke uitzetting van grote betekenis en er kan niet sterk genoeg tegen worden ingegaan. Wij kunnen niet aannemen, dat deze slag aan het asylrecht na rustig beraad zou worden gehandhaafd. Althans zou het niet zonder ons verzet geschieden.

Wij drukken het artikel hierboven af ter informatie aan onze lezers.
In tegenstelling tot de Arbeiderspers vinden wij de maatregel niet „slechts belachelijk" en wij zijn er van overtuigd, dat hij, ook na rustig beraad, zal worden gehandhaafd. De maatregelen tegen Rosseau en Müller Lehning zijn o.i. de logische consequentie van het verbod van het NSV. voor ambtenaren en dit verbod berust op een doelbewuste politiek der gehele Colijn-regering tegen de arbeidersbeweging, dezelfde politiek, waarvan o.a. ook de sociaaldemocraat Voordewind als slachtoffer is gevallen.
De volgende week komen wij op het artikel nader terug.

[1]) Bijna twee-en-twintig! — Red. De S.

UITVINDERS EN GEWETEN

Als door stilzwijgende overeenkomst verstomden sinds lang alle berichten over technocratie en technocraten. Ofschoon de wijze van uitwerken van hun plannen in **deze** maatschappij min of meer dubieus was, blijven hun wetenschappelijke onderzoekingen geldig en bruikbaar voor een volgende periode in de geschiedenis der mensheid. We worden aan hen herinnerd door de gebeurtenis die op minieme schaal een illustratie geeft van de absurde toestand die ook in **„het rijkste armenhuis van de wereld"** zoals **Amerika** met z'n 15 millioen werklozen zonder overdrijving genoemd wordt, heerst. Eén zesde van de bevolking leeft, of liever hongert, van slecht geregelde en onvoldoende steun (2 billioen dollars werden voor 1937 nodig geacht). De nog werkenden worden er uitgebuit als nooit te voren. De bekende antimilitarist en werker op sociaal gebied Sherwood Eddy geeft in de Chr. Century (1 en 8 April '36) verslag van een inspectiereis die hij door de zuidelijke staten Arkansas, Tennessee en Mississippi maakte, teneinde van de toestand der „shore croppers" (pachters, meest negers, van katoenplantages aan wie als loon de halve opbrengst toekomt) op de hoogte te komen. Wie het interessante boek van Antoine **Zischka „De geheime oorlog om de katoen"** las, weet o.a. hoe bevoorrecht door klimaat en vruchtbaarheid deze streek is. De ellende der negerbevolking gaat echter alle beschrijving te boven. De negers, hun vrouwen en kinderen zwoegen, de eigenaars houden boek, de eersten worden aan alle kanten bedrogen en beroofd en staan volledig machteloos en rechteloos, daar de regering hen terroriseert uit vrees dat hun grote numerieke meerderheid een bedreiging zou worden.
Sherwood Eddy en z'n helpers werden zelfs gearresteerd en opgesloten voor enige tijd en na een avond, die zij in een kamp met 19 van hun grond afgezette gezinnen, die in 6 kleine tenten hokten, doorbrachten, vonden ze dynamietstokken in de grond gestoken met een waarschuwing erbij. S. E. nam er een als souvenir mee naar huis!
Twee goede resultaten kwamen voort uit zijn reis:

1e. Samenwerking met de **gebroeders Rust.** Deze beide, werktuigkundige ingenieurs uit Memphis, vonden een machine uit om katoen te plukken, die reeds op uitgebreide schaal in Texas Louisiana en Arkansas haar bruikbaarheid bewees. Onder normale omstandigheden zouden deze uitvinders onder het kapitalistisch stelsel een enorm fortuin kunnen verdienen met het patent van een machine, die het werk van 50 tot 100 man verricht. Zij echter kunnen het met hun sociaal geweten niet overeen brengen 75 pct. van de katoenplukkers in nog groter ellende te brengen. Ze wensen alleen genoeg geld om hun onderzoekingen voort te kunnen zetten. Ze stelden de regering voor de bevolking te helpen door de machines te verhuren aan eigenaars, die schriftelijk beloven kinderarbeid af te schaffen, minder uren te laten werken en flinke lonen te geven, bovendien de pachters toe te staan zich te organiseren en collectieve contracten af te sluiten. De gebroeders Rust weigeren hun machine de oorzaak te laten worden van nog helser toestanden in de katoenstreken dan nu. Voorlopig sloten ze met S. E. een compagnonschap om deze machines te exploiteren.

2e. Ze verkregen optie (recht van voorkeur) voor de aankoop van de zeer grote farm in Noord-Mississippi. Hier willen ze geleidelijk alle van hun grond afgezette sharecroppers-families een coöperatieve kolonie laten stichten, hopende dat deze poging de eerste stap is tot succes en redding voor duizenden. 17 500 dollar is onmiddellijk nodig en Sherwood Eddy geeft als penningmeester z'n adres 347 Madison Avenue, New York, op.

Talloze uitvindingen, die 't leven van millioenen zwoegers zouten ten goede kunnen komen, liggen heden ongebruikt. Tot hun recht komen ze pas als grond en productiemiddelen aan de werkers zelf behoren. Tot dusver vormen ze alleen een bedreiging.

ANNIE v. d. PLAATS

ZOMERSCHOOL

De „Bevrijding-Zomerschool 1936" zal gehouden worden van 1 tot 8 Augustus a.s. te Loosdrecht. Op het programma staat als algemeen onderwerp: **Opvoeding tot Socialisme,** onderverdeeld als volgt:

1. De zin van de Opvoeding en Zelfopvoeding — inleider Année de Jong.
2. Gezin en Maatschappij — inleidster Lizzy de Jong-Harmeyer.
3. Uit de practijk der moderne Opvoeding — inleider Jan Vinkenborg.
4. Politieke Massa-opvoeding — inleider Han Kuysten.
5. Sociale Massa-opvoeding — inleider Bep Max.

Staat dit programma u aan? Vraag dan eens bij ondergetekende nadere inlichtingen, welke u omgaand zullen worden toegezonden. — Namens de Commissie van Voorbereiding: T. van Mierop-Mulder, Secretaresse-penningm., Noorder Amstellaan 187[I], Amsterdam Z.

De (russische) soldaten hadden (in 1917) genoeg van de slachting en zij begonnen te vragen, waarom zij moorden moesten of zich laten doden, en wanneer soldaten beginnen te vragen, dan is het einde begonnen.
Al. Berkman

AZANJA-KERENSKY EN HET CONGRES VAN DE CNT.

Terwijl Frankrijk op weg is naar de regering van het volksfront, die allerminst een bolwerk zal blijken te zijn tegen het fascisme, maar die in tegendeel het fascisme de weg zal banen, zoals ook de grote demonstraties van sociaaldemocraten en communisten, die in het teken staan van het franse nationalisme, niets anders zijn dan oorlogsdemonstraties — terwijl in Frankrijk het volksfront nog de politiek van de dag is, is het volksfront aan de andere zijde van de Pyreneeën reeds bankroet. Maar terwijl in Frankrijk ná het bankroet van het volksfront de marxistische partijen onder leiding van de Blums en de Cachins — dezelfde chauvinistische Cachins van de eerste wereldoorlog — een willig werktuig zullen zijn in de hand van de reactie, van de militaire reactie, die straks de failliete boedel van de anti-fascistische regering van het volksfront zal overnemen, neemt het revolutionnaire élan van de spaanse arbeidersmassa's toe; terwijl het gehele politieke kaartenhuis en de demagogie van het volksfront ineenstorten, maakt de arbeidersklasse zich op tot de definitieve strijd met de reactie.

De verkiezing van Azaña tot president van de republiek betekent een mijlpaal in het revolutionnaire proces dat Spanje sinds de val van de monarchie doormaakt. De overwinning van links bij de laatste verkiezingen stond in het teken van Azaña. Azaña, zonder twijfel een der sterkste politici onder de republikeinse partijen, die ook niet tot het slag van de corrupte gangsters als Alejandro Lerroux behoort, Azaña, republikein en uitgesproken anti-socialist, was niet alleen het hoofd van de eerste coalitie-regering met de socialisten, maar ook de politieke inspirator ervan. Azaña is de man van Casas Viejas en van de gehele episode van de bloedige onderdrukking van de revolutionnaire arbeidersbeweging. Door de verkiezingsoverwinning werd niet alleen zijn persoonlijke vijand Lerroux — de zelfs voor de corrupte politieke toestanden in Spanje té zeer gecompromiteerde Lerroux! — verslagen, maar diens gehele partij zo goed als geliquideerd. De overwinning van Azaña was niet minder een morele nederlaag voor Gil Robles en zijn reactionnaire katholieke volkspartij. De afzetting van de president van de republiek Zamorra, die zonder succes gepoogd had een centrum-politiek te voeren en die tenslotte noch door links noch door rechts meer ondersteund werd, is kenmerkend voor de toestand. De overwinning van Azaña schijnt volkomen, maar zijn vooruitzichten zijn weinig verlokkend.....

Reeds heeft Azaña zich bitter beklaagd bij zijn vriend en verkiezingsfrontbondgenoot Caballero, dat de arbeiders er nog steeds aanspraak op maken de staat te beheersen. Reeds begint als vanouds de civiele garde van haar geweren gebruik te maken, maar noch deze noch de dreigementen van Azaña om met „de scherpste middelen" tegen de extremisten op te treden, hebben kunnen verhinderen, dat de spontane directe revolutionnaire acties over het gehele land nog steeds voortgaan. Zowel stakingen als het verbranden van kerken en kloosters zijn nog steeds aan de orde van de dag. Niet alleen voor de regering, maar voor de gehele bourgeoisie was de algemene staking, die plotseling te Madrid uitbrak, een onheilspellend teken. Tegenover de voortdurende fascistische provocaties had de organisatie van de CNT. te Madrid een staking aangekondigd. Daar de regering aan de socialistische leiders de toezegging had gedaan, dat zij tegen de reactie scherper zou optreden, verklaarden deze zich tegen een staking. Een staking te Madrid zou trouwens een politiek karakter hebben, onmiddellijk tegen de regering van het volksfront gericht. Vandaar dat de socialistische en de communistische partij tegen deze demonstratieve staking waren en het officiële orgaan van de socialistische partij El Socialista schreef: „Er zal vandaag geen algemene staking zijn." Maar het socialistische blad kon evenmin als alle andere burgerlijke organen op straat verkocht worden: het stakingsparool van de CNT. werd door alle arbeiders van het sociaaldemocratische vakverbond, van de UGT., opgevolgd en de algemene staking was volkomen: geen winkel was geopend, alle bedrijven lagen stil. Er reed geen tram en geen taxi.

Het is wel zonder meer duidelijk, dat onder de huidige politieke omstandigheden het congres van de CNT. van bijzondere betekenis moest zijn. Sinds 1931 vond geen congres plaats door de voortdurende onderdrukking en de illegaliteit waarin de CNT. verkeerde. Het congres zou oorspronkelijk te Madrid plaats vinden, maar op het laatste ogenblik werd het verlegd naar Zaragoza, de hoofdstad van de provincie Aragon — een der bolwerken van de CNT. waar ook de zetel is van het **Comité Nacional.** De eerste Mei is het congres te Zaragoza begonnen en het heeft tot de 10de Mei geduurd. Het is natuurlijk niet mogelijk reeds nu een volledig verslag te geven, maar wij hopen dat weldra te doen zodra we van onze spaanse correspondent en door de Persdienst der IAA. nadere inlichtingen ontvangen. Drie punten van de congres-Agenda stonden in het middelpunt der discussies: in de eerste plaats de kwestie van de oppositie, ten tweede de revolutionnaire eenheid, ten derde de reorganisatie van de maatschappij na de revolutie. In het geheel waren 988 syndicaten met een totaal van 559 000 arbeiders vertegenwoordigd.

Het congres heeft een einde gemaakt aan de splitsing die indertijd met het „Manifest der Dertig" en met het uittreden van Pestaña begon. De oppositie, die voornamelijk te Valencia een grote aanhang had, had zich ook landelijk verenigd tot een CNT.-in-oppositie. Alle pogingen om de geschillen op te lossen waren tot nu toe mislukt. Op het congres te Zaragoza waren alle syndicaten van de oppositie aanwezig. Zij vertegenwoordigden ongeveer 70 000 arbeiders. Het congres besloot dat de syndicaten van de oppositie zich zullen oplossen in de CNT. Daarmee is de eenheid van de revolutionnair-syndicalistische beweging in Spanje hersteld, die meer nog dan van numerieke, vooral van grote morele betekenis is.

Over de revolutionnaire eenheid werd een besluit genomen, dat van de grootste betekenis geacht kan worden voor de ontwikkeling der revolutionnaire beweging in Spanje. In de resolutie, die werd aangenomen, werd besloten openlijk en officieel aan het sociaaldemocratische vakverbond, de UGT. het verzoek te richten tot het vormen van een revolutionnair pact. De resolutie gaat uit van de vaststelling, dat sinds de val van de monarchie de UGT. en de socialistische partij, die haar beïnvloedt, de trouwe dienaar is geweest van de republikeinse democratie, maar dat zij zelf het nutteloze van de politieke en parlementaire samenwerking heeft kunnen constateren. Uitgaande van het standpunt, dat de spaanse arbeidersklasse het huidige politieke en sociale systeem ten val wenst te brengen en in verband met het feit, dat de UGT. en de CNT. de gehele georganiseerde arbeidersbeweging omvatten, besluit het congres zich tot de UGT. te wenden. De aanvaarding van een dergelijke revolutionnaire alliantie betekent de erkenning van het bankroet van het systeem van politieke en parlementaire samenwerking met de bourgeoisie en de logische consequentie van deze erkenning zal zijn, dat iedere ondersteuning aan het tegenwoordige regime wordt onthouden en de erkenning, dat het politieke en sociale systeem vernietigd moet worden, wil de sociale revolutie mogelijk zijn.

Indien de UGT. de voorwaarde van het in de resolutie vastgelegde voorstel zou aanvaarden zou een door beide organisaties benoemde commissie de practische punten voor deze revolutionnaire samenwerking moeten uitwerken en deze zouden alvorens van kracht te zijn bij referendum door de leden van beide organisaties moeten worden bekrachtigd.

Indien de UGT. deze voorwaarden zou aanvaarden, zal dit van de vérstrekkendste betekenis zijn voor de politieke situatie op het ogenblik en voor de verdere politieke ontwikkeling. Een aanvaarden van dat voorstel door de UGT. betekent niet alleen het einde van het volksfront en een breuk van de proletarische vleugel van dit volksfront met regering en parlementsmeerderheid, maar zou vanzelf moeten leiden tot een breuk in de socialistische partij, daar in dit geval de reformistische vleugel, bereid tot samenwerking met de bourgeoisie, en een linkse vleugel door Caballero vertegenwoordigd, die ook met revolutionnaire middelen tot de macht wil komen, niet meer in één partij kunnen blijven; het is zelfs de vraag in hoeverre de UGT. bij de aanvaarding van dit voorstel de verbinding met de partij nog kan handhaven.

De opstanden die in de laatste jaren in Spanje plaats vonden, hadden alle een partieel karakter en konden steeds weer onderdrukt worden. Indien het zou gelukken de revolutie te organiseren en de arbeiders van de UGT. los van de politieke partij voor de revolutie te winnen, dan is de mogelijkheid groot dat ditmaal het uur van het spaanse kapitalisme zou slaan.

In ieder geval is het zeker, dat de republikeinse democratie, verpersoonlijkt door Azaña, die de belangen van kapitaal en grootgrondbezit moet verdedigen, dit nog slechts doen kan door steeds meer fascistische methoden toe te passen, kortom, het fascisme de weg te banen en dat wil in Spanje zeggen: de militaire contra-revolutie en de monarchistische reactie. Tussen deze en de sociale revolutie is er op den duur ook in Spanje geen weg.

Niet ten onrechte schreef dan ook Solidaridad Obrera:

„De betekenis van dit congres is beslissend. Het spaanse proletariaat vertegenwoordigt een sterke macht, die de gebeurtenissen een wending kan doen nemen in de richting van de revolutie. Maar daarvoor is het nodig, dat deze kracht doelmatig weet te organiseren voor haar doeleinden. Ons congres zou het laatste congres kunnen zijn, dat de CNT. onder het systeem van de uitbuiting en de onderdrukking van de mens door de mens organiseert. Laten wij hopen dat zijn werkzaamheden vruchtdragend zullen zijn, dat het resultaat van dit congres een herenigde en sterke confederatie zal zijn, bereid en in staat om de voorwaarden te scheppen voor de overwinning van de producenten van het iberische schiereiland."

J. C.

WEG MET HET PLAN VAN DE ARBEID

Wat het plan inhoudt

Het Plan van de Arbeid werd samengesteld door sociaaldemocraten, die menen, door het lenen van 600 millioen gulden van de kapitalisten, tegen betaling van een behoorlijke rente en tegen ruime vergoedingen voor de heren bankiers, door het kopen van grond van parasiterende grondeigenaars, een bres te kunnen slaan in de heersende werkloosheid.

Zij willen voor het geleende geld, grote wegen aanleggen, bruggen bouwen enz., alles werk, dat zoals elk econoom zal moeten beamen, slechts tot gevolg heeft, dat de gronden welke in de nabijheid dier verbeteringen liggen, in waarde stijgen.

Het geleende geld moet aan de kapitalisten worden terugbetaald door de arbeiders in de vorm van belasting.

Daarom is het geen plan van de arbeid, maar een plan voor de parasieten!

Wat hebben in Engeland soortgelijke plannen uitgewerkt?

In 1929 kwam in Engeland Labour aan het bewind. Thomas was de sociaaldemocratische minister, die een einde zou maken aan de werkloosheid, die steeds groter omvang aannam.

Sommen van £ 60 000 000 werden uitgegeven voor soortgelijke werken, waar nu de hollandse labour, als iets buitengewoon aanbevelenswaardig mee voor de dag komt.

Wat was het resultaat in Engeland?

In 1930 waren er 1 millioen werklozen.

Na een jaar socialistische experimenten was het aantal werklozen precies verdubbeld en opgelopen tot 2 millioen.

Dit zijn feiten, die niet ontkend kunnen worden, daar de officiële door Labour zelf verstrekte statistieken, dit voor immer vastgelegd hebben.

Zegt u dit niets?

Netzomin als in Engeland het geleende geld en de werkverschaffing een eind aan de werkloosheid hebben kunnen maken, netzomin kan en mag in Holland iets verwacht worden van dergelijke heilloze plannen, die slechts het arbeidsloze inkomen van verschillende categorieën bezitters kunnen verhogen en stabiliseren.

Schandelijke verzwaring van de schuldenlast

Indien de sociaaldemocraten ooit de kans krijgen, dit plan te verwezenlijken, hetgeen echter met alle middelen moet getracht worden te verhinderen, betekent het niets minder, dan dat de staatsschuld, die momenteel reeds rond 3 000 000 000, zegge drieduizendmillioen gulden bedraagt, een vijfde gedeelte groter wordt.

Ongeveer een derde van de belasting moet nu reeds opgebracht worden om rentebetaling en aflossing der staatsschuld te financieren.

De last welke op het nageslacht geschoven wordt, zal door de heilloze politiek van de planmakers, wederom zwaarder worden. Het woord van deze utopisten is terecht: na ons de zondvloed.

Waarom het plan nooit deugen kan

De oorzaak van de werkloosheid, wordt door het lenen van nog zoveel geld niet aangetast.

Zolang de grondslagen van dit maatschappelijk stelsel onveranderd blijven zal elk plan, met hoeveel schijn van geleerdheid en gedegenheid ook voorgedragen, niets kunnen uitrichten.

Daarom kunnen kwalificaties als „humbug", „kwakzalverij", en andere voor dit plan niet als scheldwoorden, doch slechts als typeringen gelden.

Het plan laat alles zo het is.

De kapitalist krijgt zijn rente, de grondeigenaar zijn pacht, de boer worden hoge prijzen voor zijn producten beloofd, die de consument zal moeten betalen.

De lonen, die van het geleende geld betaald zullen worden, zijn niet veel meer dan een aalmoes, die vroeger ook voor het kloppen van stenen werd gegeven, daar de productiviteit van de uit te voeren werken zeer dubieus is.

Als het geld op is, zakt de kunstmatige werkverschaffing in elkaar en liggen de arbeiders weer op de keien, terwijl de geldschieters jarenlang hun vorderingen zullen handhaven.

Elke arbeider behoort zich vol walging van dit plan af te wenden mitsgaders van de geestelijke vaders ervan, die de brutaliteit hebben het plan te adverteren als een stap in de richting van het socialisme. Een hoon aan het verstand van elk vooruitstrevend mens!

Het betere plan!

Wij propageren een plan, dat doeltreffender, practischer en meer verantwoord is.

Een plan, dat de fundamenten van de maatschappij raakt.

Een plan, dat het arbeidsloze inkomen, bij de wortels aantast en de industrie van de zware last der belasting zal bevrijden.

Dit plan wordt door de socialisten genegeerd, uit vrees voor het verzet van de parasieten.

Een plan, dat de directe opbouw van een harmonische samenleving voor dit levende geslacht mogelijk maakt.

Een plan, dat niet gebaseerd is op een bedelpartij bij de bezittende klasse, doch een schreeuw is om recht voor alle Nederlanders.

Wij vragen een eerlijke kans voor dit plan en roepen alle arbeiders op het te onderzoeken en de gevolgen er van te overdenken.

Dan zal de keus niet moeilijk zijn. De arbeid zal aan onze zijde staan en de eis om volledige rechtvaardigheid zal aanzwellen tot 'n machtige orkaan, die alles zal wegvagen wat haar in de weg staat.

(Ons Erfdeel)

HET VOLK

L. Sr.) Multatuli laat in zijn Vorstenschool Koningin Louise ergens zeggen:

„Het volk
Is laag gezonken, moeder! Ziel en hart
Gaan onder bij aanhoudend stoflijk lijden.
De gloed van hoger geestdrift wordt gedoofd,
Als 't leven slechts één kamp is met het lage,
Als niet te sterven 's levens enig doel is,
En uitstel van bezwijken hoogste prijs!
Wat is den arme 't schoon der Lente? Niets!
Een sterrenhemel? Niets! Wat is hem kunst?
Wat zijn hem tonen, tinten, geuren? Niets!
Wat is hem poëzie? Wat liefde? Niets!
Dat alles mág hem niets zijn. Alle vlucht
Is hem verboden door de werkelijkheid,
Die met een ijzeren vuist hem perst in 't slijk,
En elke poging tot verzet, bestraft
Met ..... honger!"

In deze diep gevoelige woorden schetst Multatuli treffend de toestand van het volk en de daaruit voortvloeiende geestesgesteldheid der onterfde klasse. Er is geen woord Latijn bij, wat de auteur koningin Louise zeggen laat. Inderdaad, het volk heeft weinig eigenwaarde; 't is zonder één ogenblik te denken, 'n willoos werktuig in handen van de rijken en machtigen der aarde.

In het dagelijkse leven gaan tientallen voorbeelden, die de waarheid daarvan bevestigen, aan ons oog voorbij. Wat wordt er al niet gedaan om op de een of andere wijze bij hem of haar in de gunst te komen. Wat een geflikflooi en huichelarij om toch maar niet achteraf gezet te worden, en dat de begunstiger toch maar niet denken zal, dat men anders denkt dan hij, al heeft de ondergeschikte nooit de moeite gedaan zijn hersenen te pijnigen met één ogenblik te denken.

De stoffelijke afhankelijkheid maakt de mens tot slaaf, tot een huichelaar, een lafaard en leugenaar. Vandaar het gebrek aan moraliteit in het leven der mensen.

Een sterk sprekend staaltje van immoraliteit kwam ik dezer dagen tegen in De Courant - Het Nieuws van den Dag, van Donderdag 7 Mei. Onder een foto, waarop een paar vrouwen en 2 onschuldige kinderen, benevens een bakkersknecht, stond gedrukt: „Een verrassing voor Mevr. De Vlugt. Kinderen **uit het tehuis van Hulp voor Onbehuisden** hebben gisteren, ter gelegenheid van de a.s. Moederdag, aan de echtgenote van Amsterdam's burgemeester, mevrouw De Vlugt—Flentrop een taart aangeboden van de Ned. Ver. van Banketbakkers."

Wie kan er met z'n hersenen bij? Kinderen uit het tehuis van Hulp voor Onbehuisden brengen aan een rijke moeder een taart ter gelegenheid van de a.s. Moederdag. Wat zullen de moeders van deze arme kinderen op de „Moederdag" hebben ontvangen?

In wiens brein is toch het denkbeeld opgekomen, arme kinderen zó te exploiteren?

Inderdaad: Het volk is laag gezonden, moeder! Ziel en hart.....

IN SOVJET-RUSLAND

5. „Mijn beste N., ik heb ditmaal lang en met smart geaarzeld om je te schrijven. Maar ik ben ervan overtuigd, ja ik ben er zeker van, dat mijn vrienden hier en ook jij het mij niet kwalijk zullen nemen, wanneer ik je vraag ons deze winter te helpen. Een vreselijke angst — een dierlijke angst voor het leven van mijn kind — dwingt mij dit te doen. De angsten van de vorige winter zal ik nooit vergeten. En nu is de volgende winter alweer op komst .... Deze zomer is het kind bij familie geweest. Maar deze winter kan ik onmogelijk alleen blijven. Daarom schrijf ik je. Je A."

Hulpfonds der IAA. voor de gevangen genomen en verbannen anarchisten en anarcho-syndicalisten in Sovjet-Rusland.

HET OUDE LIED

Ditmaal is de aanleiding tot de bloedige botsingen tussen Joden en Arabieren gegeven door de britse regering, in het bijzonder door de minister van de koloniën en mandaatgebieden J. H. Thomas. Thomas, eenmaal de afgod van het britse spoorwegpersoneel, eenmaal voorzitter van het Internationaal Vakverbond, is een mislukking geworden sedert hij in 1931 de ommezwaai van MacDonald heeft meegemaakt. (Het Volk)

Het „verdeel en heers" is altijd de tactiek geweest van het britse imperialisme, ook onder MacDonald toen deze nog socialist heette. Al deze renegaten bewijzen, hoe onjuist het is uit de arbeidersbeweging ministers op te kweken!

BANKROETIERS

De duitse begroting sloot met een tekort van een milliard mark. De vlottende schuld bedraagt 17 milliard. Aldus bericht de H.P. En in De Telegraaf betoogt Winston Churchill, dat Duitsland in 1935 ongeveer tien milliard (schrijf een 1 met 10 nullen) aan bewapening uitgegeven moet hebben. Churchill schrijft:

„Sinds 1932 zijn de duitse invoeren van ijzererts togenomen met 309 pct., kiezelmergel 145 pct., bauxiet 153 pct., asbest 197 pct., nikkel 64 pct., mangaan-erts 273 pct., wolfram-erts 345 pct., chroom-erts 127 pct., rubber 64 pct. en graphiet 220 pct.

Dit alles is gebruikt om er het meest-vernietigende oorlogstuig mee te maken, dat de wereld ooit gekend heeft; en vier tot vijf millioen flinke, pientere, dappere duitsers zijn daarmee bezig, en zij werken, zoals generaal Göring heeft medegedeeld, dag en nacht. Waarlijk, deze feiten mogen toch wel evenveel ruimte beslaan in de geest van gewone vreedzame mensen als bijv. de rennen, een bokswedstrijd, een moordproces, kortom als 95 pct. van het dagelijks menu onzer kranten.

Waartoe dient dit alles? Het gebeurt stellig niet allemaal voor de aardigheid. Iets zeer buitengewoons is aan de gang. Alle seinen staan op onveilig ....."

INDERDAAD !

„Men werkt aan een ontwerp tot reorganisatie van de Volkenbond en moest eigenlijk eerst de mensenmaatschappij reorganiseren." (H.P.)

Inderdaad! Zolang het kapitalisme niet is afgeschaft door de onteigening der kapitalisten, zal geen Volkenbond, hoe ook georganiseerd, ons voor oorlog behoeden.

DE HEERSERS BEGRIJPEN HET ...

Baldwin, de engelse minister-president, voorspelt, dat na een volgende oorlog alleen een chaos zal overblijven en de volkeren de regeerders zullen straffen voor hun zonden, zodat naast de chaos de anarchie zal heersen. Hitler voorziet als gevolg van een oorlog de „bolsjewisatie" van Europa.

En de Giornale d'Italia schrijft:

„Een oorlog tegen Italië zou in weinige weken het begin zijn van een wereldrevolutie, het begin van een beweging die Europa te gronde zou richten. Azië en Afrika zouden zich losmaken van alle europese invloeden en Amerika zou zich voorgoed van Europa afwenden."

De heersers begrijpen, dat oorlog revolutie betekent. Begrijpt de arbeidersbeweging het niet? Mag zij voortgaan zich over te geven aan de illusie van de verdediging van het vaderland, van de democratie; mag zij voortgaan zich over te geven, als de bolsjewiki, aan de imperialistische frase van „het bewaren van de vrede" door „oprechte en nauwgezette handhaving van het principe der collectieve veiligheid" (De Tribune)? Of is het haar taak, de revolutie tégen de oorlog te organiseren?

GEEN SYNDICALISTEN MEER !

Ook De Arbeid bracht hulde aan Viruly, maar voegde er uitdrukkelijk aan toe:

„Om alle misverstand weg te nemen ten opzichte van ons eigen standpunt, voegen wij hier nog aan toe, dat wij voor de bestrijding van de oorlog zeker niet de weg zouden kiezen, die de heer Viruly is gegaan."

De weigering van Viruly om oorlogsdiensten te verrichten moge een individuele daad zijn, zij is een daad van directe actie en ligt in de principiële lijn van het syndicalisme. De andere weg, dat is de weg van het rode militarisme. Wordt dit, evenals door de RSAP., ook door het NAS. aanvaard?

BESCHERMING OF VRIJHEID ?

Waarom zouden de arbeiders bescherming nodig hebben? Is niet arbeid de schepper van kapitaal, de voortbrenger van alle rijkdom? Worden niet allen gevoed en gekleed door degenen, die werken? Is het niet waar, wat door iemand is opgemerkt, dat de maatschappij bestaat uit drie grote groepen: werkers, bedelaars en dieven? Hoe komt het dan, dat juist de werkers bescherming nodig hebben?

Als wij overwegen, dat arbeid is de voortbrenger van alle rijkdom, is het dan niet duidelijk, dat de armoede en de afhankelijkheid der arbeiders abnormale verschijnselen zijn, gevolgen van beperkingen en overweldiging? En moeten de arbeiders dan geen vrijheid eisen in plaats van bescherming te aanvaarden?

HENRY GEORGE

AANPASSINGSPOLITIEK

Sociaaldemocraten en bolsjewiki bestrijden de aanpassingspolitiek van Colijn, die het levenspeil der massa's wil aanpassen bij de chaos en de armoede, die het huidige kapitalisme schept.

Maar voeren SDAP., CPN. en hun beider NVV. niet evenzeer een aanpassingspolitiek? Doet de CPN. niet alles wat in haar vermogen is om zich bij de SDAP. aan te passen? En spant de SDAP. zich niet tot het uiterste in om zich aan te passen bij de kleine burgerij, bij de achterlijkste, niet-socialistische delen der grote massa, bij de domste vooroordelen van het publiek? De SDAP. op de knieën voor de bourgeoisie, de CPN. op de knieën voor de SDAP. Is het wonder, dat in Nederland de reactie regeert en steeds sterker wordt?

Van de hel der armen hebben de rijken hun paradijs gebouwd.

VICTOR HUGO

WEEKBLAD VAN HET NEDERLANDSCH SYNDICALISTISCH VAKVERBOND AANGESLOTEN BIJ DE INTERN. ARBEIDERS-ASSOCIATIE TE MADRID

DE SYNDICALIST

Redactie: Albert de Jong, Hugo de Grootlaan 6, Heemstede, Telefoon 29262.

Administratie: J. Hillinga, Westlandgracht 173huis, Amsterdam West, Postrekening 119609.

Secretaris Geschillencommissie: F. Spoor, Mercatorstraat 157III, Amsterdam West.

Abonnementsprijs: ƒ 1.— per kwartaal.

Colportageprijs: 5 cent.

Advertentieprijs: 20 cent per regel; voor aangesloten of sympathiserende organisaties 7½ cent.

ADRESSEN NSV.

Bestuur: Albert de Jong, (adres als boven), secretaris; **O. Vonk,** Joos de Moorstraat 17 I, Amsterdam West, Penningmeester, postrekening 119574.

Bureau: Commelinstraat 81, A'dam O., Tel. 50524, waar de Secretaris-Redacteur iedere Donderdag van 10—12 uur v.m. is te spreken.

BOUWVAKKEN

GRONINGEN

De onderlinge strijd in de tot voor kort aangesloten bouwvakorganisatie van het NAS. heeft er toe geleid, dat wederom een gedeelte van de leden zich af heeft laten scheiden. De oorzaak van deze onderlinge strijd is hoofdzakelijk gelegen in het feit, dat het bestuur in een conflict hier ter stede een alles behalve reëel standpunt heeft ingenomen ten opzichte van de leden. Deze strijd had zijn goede zijde kunnen hebben, wanneer deze kameraden zich en bloc aangesloten hadden bij de Synd. Federatie van Bouwvakarbeiders. Dit wisten de kopstukken van de oppositie zeer goed en desondanks gaven zij deze week aan de stempellokalen een circulaire uit, waarin de arbeiders in het bouwbedrijf aangespoord worden zich te organiseren in het neutraal verbond van werknemers in het bouwbedrijf, waarvan zij hier ter stede een afdeling gesticht hadden, en waarvan zij beweerden, dat dit de enige organisatie is, die de strijd voert buiten alle partijpolitiek om. Zij zelven weten natuurlijk wel beter, daar zelfs de penningmeester van deze nieuwe organisatie tot op heden een trouw lezer van De Syndicalist was, en hem daar toch wel klaar en duidelijk uit gebleken is, dat alleen het NSV. de strijd voert voor de verovering van de economische macht buiten alle partijpolitiek om. Kameraden in de bouwbedrijven, wij zeggen het met hen, zoals zij zich uitdrukken in hun circulaire, dat gij overleg moet plegen met u zelve, maar zijn er van overtuigd, dat wanneer gij dit werkelijk doet, gij tot het resultaat zult komen, dat niet uw plaats is in deze neutrale organisatie, maar dat uw plaats is in de Syndicalistische Federatie van Bouwvakarbeiders, om op deze wijze te komen tot een hechte organisatie in het Bouwbedrijf, en niet, zoals deze heren gedaan hebben, om naast de vele organisaties, die er reeds zijn, een nieuwe organisatie te stichten. Van strijd voeren wordt in deze circulaire in geen enkel opzicht gesproken, maar wel staat er met vetgedrukte letters onder, dat inlichtingen betreffende de **Werklozenkas** verstrekt worden door de penningmeester G. Bosma. Het ware dan ook beter geweest, dat deze heren in hun circulaire vermeld hadden, dat wanneer de arbeiders geen strijd willen voeren, maar wel verzekerd willen zijn tegen werkloosheid, hun plaats is in de neutrale bond van werknemers. Wij roepen de kameraden in het bouwbedrijf toe: wilt gij werkelijk de strijd voeren voor de verovering van de economische macht en de totstandkoming van de Radenmaatschappij, sluit u dan aan bij de Syndicalistische Federatie van Bouwvakarbeiders, die geheel op deze strijd is ingesteld.

JEUGDBEWEGING

AMSTERDAM

Jonge arbeiders(sters). Een strijd als deze, waarin het kapitalisme hoogtij viert en de proleten op een schoen en een slof lopen, laat gij zeker langs u heen glijden!? Maar kameraden, dat is toch onzinnig! Dat kunnen wij zo toch maar niet laten doorgaan? De arbeiders in armoede; de nietsdoeners in weelde. Gij begrijpt toch net zo goed als wij dat daartegen gestreden moet worden. Dat onze jeugd een groot deel van deze strijd op zich moet nemen. Wij zijn toch de jeugd, de jeugd die de toekomst in moet. En wat staat er voor ons open? Moord en doodslag; ellende en nog eens ellende. Kameraden, vergeet deze feiten niet. Komt naar de SAJO. Ons adres is: Prinsengracht 247I bij de Westertoren. Wij maken Zondag 7 Juni ook een mooie rit naar buiten. Dat bespreken wij a.s. Dinsdagavond. M.H.

ROTTERDAM

Oudersvergadering. Dinsdag 12 Mei j.l. vond een oudersvergadering plaats van de sectie LMO. in het lokaal Herm. Costerstraat 30. Het was een verheugend verschijnsel, dat er bij de aanwezige ouders veel belangstelling bestond voor het onderwerp: Kinderkamp in de grote vacantie.
Kam. Verél gaf een korte uiteenzetting over de mogelijkheid tot deelname en de middelen om de kinderen zelve te doen helpen medewerken tot het verkrijgen van hun eigen bijdrage.
In de geanimeerde discussie kwam het nut naar voren van deze oudersvergadering, daar de meeste ouders in het geheel niet of niet duidelijk begrepen, op welke wijze de kinderen kunnen sparen.
Als gevolg van de penible geldelijke toestand, waarin de meeste steuntrekkende gezinnen verkeren, kwam toch de wil naar voren hun kinderen zoveel mogelijk te laten deelnemen aan het kamp. Het bestuur stelt steunbonnen disponibel à 2 cent om de kinderen zelve het bedrag bijeen te doen brengen[1]).
Bij voldoende deelname wist een der ouders een leraar, die gratis mandolinespel wilde onderrichten, een ander stelde hout disponibel voor het maken van een podium in onze zaal, kortom er was de grootst mogelijke medewerking van de zijde der ouders, hetwelk niet anders dan de ontspanningsschool ten goede kan komen.
Eén ding moet ons van het hart: onze eigen leden schitterden door afwezigheid, het waren meest buiten onze beweging staande mensen, die belangstelling aan de dag legden.
Aan een dergelijke passiviteit gaan mens en beweging ten gronde, we kunnen en moeten nog zo veel doen om een jeugdbeweging van enige betekenis te krijgen. Tientallen kinderen van onze leden zijn nog steeds geen lid; het praatje van „ik laat mijn kinderen vrij", is een algemeenheid die geen steek houdt. Geeft uw medewerking en wij hebben de kinderen; besluit spoedig, dan kan uw kind waarschijnlijk ook deelnemen aan het jeugdkamp.

[1]) Het is misschien op andere wijze niet mogelijk, maar deze methode schijnt niet zonder bedenking! — Red.

METAAL-NIJVERHEID

LANDELIJKE FEDERATIE

Reikt elkander de hand en gaat verder. Hoog de Vaan! Met deze woorden nam kam. Rosseau afscheid van ons. Zo moet het ook zijn. Om onze beginselen onverzwakt te dienen is in de eerste plaats nodig, dat allen aanpakken. Laat daarom, als de Pinksterdagen weer voorbij zijn, als we misschien weer eens wat meer frisse lucht gehapt hebben dan gewoonlijk, ieder van ons de propaganda ter hand nemen. Ons blad wordt graag gelezen, indien men het eenmaal kent. Werk daarom met ons blad onder vrienden en bekenden. Bladen en brochures zijn steeds verkrijgbaar: te Amsterdam: Commelinstr. 81huis; te Rotterdam: Openrijstuin 10b.

Wij plakken de contributiezegel op het vakje voor de 22e week van 25 tot 30 Mei. Betaalt op tijd het juiste bedrag. Contributieschuld brengt uw uitkering in gevaar en ons in moeilijkheden.

AMSTERDAM

Op Vrijdag 12 Juni allen present op onze huishoudelijke ledenvergadering.

TRANSPORTBEDRIJF

ROTTERDAM

Terreuruitoefening door een zetschipper. Werden de lonen van het Rijnvaartpersoneel al stelselmatig verlaagd, de bemanning ingekrompen en de werkuren verlengd, bovendien is het overgeleverd aan de willekeur van de zetschippers. Een sterk staaltje van willekeur en dwang werd door de zetschipper van de firma F. Rademakers, de heer W. Landa, varende op de Maria 2, toegepast op de bij hem aan boord varende matroos. Deze werd, toen hij op Zondag 10 Mei aan het roer stond, gelast om het dek te gaan wassen, een werkzaamheid welke op dit moment totaal overbodig was en hem alleen maar werd opgedragen om de matroos te treiteren. Deze voelde dan ook zeer goed, waarom het ging en hij maakte dan ook de opmerking, dat hij dat nu niet behoefde te doen. Met dit antwoord was de zetschipper niet tevreden. Hij gelastte de matroos zich van het roer te verwijderen en zich bij zijn vrouw te voegen, die ook aan boord was.
's Maandagsochtends werd de matroos met zijn vrouw zonder meer in Hoogveld (Duitsland) aan de wal gezet en als ontslagen beschouwd, zonder inachtneming van de opzegtermijn en geld voor de overtocht naar Rotterdam of Dordrecht; zelfs werd hem geen bewijs van ontslag gegeven. Deze feiten spreken voor zich zelf. Erger was nog de nevenbedoeling van deze zetschipper. Deze wist n.l. dat de matroos lid onzer Federatie is en ook in het bezit was van De Syndicalist en andere van ons afkomstige lectuur, wat gezien de scherpe censuur welke in Duitsland hierop wordt toegepast betekende een haast zekere arrestatie voor de matroos. Het ontslag was dus alleen nog niet voldoende; de man moest nog aan vervolging bloot staan ook. Dit laatste is evenwel, omdat de matroos dit door had, niet gelukt; een tegenvaller voor de zetschipper dus. Intussen wordt het tijd, dat het Rijnvaartpersoneel tegen deze en dergelijke feiten stelling gaat nemen.

PLAATSELIJK NIEUWS

GRONINGEN

Let op: Het adres van kam. Schuiten is niet Visscherstraat 37 maar 32. Corr.

DEN HAAG

Haagse Kultuur-Kring. De sluitingsfeestavond der HKK. op Zondag 24 Mei in „Het Hof van Berlijn" is goed geslaagd. Er was nauwelijks ruimte om te dansen.
Het ernstige gedeelte van deze avond werd verzorgd door: het HKK.-spreekkoor, o.l.v. J. Bakker, dat zich deze avond voor het eerst liet horen en een werkje van C. de Boon uitvoerde; de toneelgroep De Nieuwe Cultuur, welke een fragment bracht uit Andr. Latzko's „Mensen in Oorlog"; en J. Bakker met declamatie uit de dichtwerken van Frits Tingen en Aug. Rosseau. Allen hadden een aandachtig gehoor en werden beloond met een verdiend applaus.
Het humoristische gedeelte was overgelaten aan kam. Kees van der Wal, die deze avond op z'n best was. Ook hem ontbrak het niet aan bijval. Een strijkje zorgde voor de nodige afwisseling, en verlokte velen tot een dansje. Er heerste een perfecte stemming. Mededeling werd gedaan, dat in de zomermaanden een 2-tal excursies naar Arnhem en Westerveld zullen worden gehouden.
Het was een mooie avond.

FIS. In de gehouden ledenvergadering van het FIS. werd met voldoening geconstateerd, dat eindelijk het voormalige hoofdbestuur een verstandig besluit heeft genomen, waardoor zich perspectieven openen, dat de zaak van het FIS. weder een normaal verloop krijgt. Voorts was men ingenomen, dat thans een gezonder organisatorisch verband zal worden nagestreefd. Besloten werd in Den Haag meer en intensiever voor het FIS. te werken, dan de laatste tijd het geval was. In het nieuwe afdelingsbestuur werden benoemd: A. Kerkvliet (voorzitter), **H. Engelsman, Hortensiastraat 6** (secretaris), **H. J. Roos, Rijswijkseweg 221** (penningmeester) giro 206217.
Inmiddels liet het nieuwe bestuur een circulaire verschijnen, die aan alle bekende geestverwanten in Den Haag is verzonden, en waarin opgewekt wordt als lid van het FIS. toe te treden of regelmatig te steunen. J.B.

TWENTE

De Twentse Vredesbeweging houdt 2 Augustus een grootse meeting te Hengelo ter herdenking van Augustus 1914 en ter versterking van het daadwerkelijk antimilitarisme. Geestverwante organisaties, noteert deze dag en houdt hem vrij voor onze meeting. Deze meeting moet slagen! De Secr.

FIS. NEDERLAND

Vrienden! Het is deze week niet gegaan zoals het moest zijn: ruim ƒ 30.—, dat gaat niet; wij hebben elke week tenminste ruim ƒ 70.— nodig voor steun aan onze vervolgde en gevluchte makkers.
Volhouden, niet versagen, de reactie staat ook niet stil, deze treedt steeds brutaler op. Het is nu nog mogelijk onze steunpenning op te brengen; laten we er dus gebruik van maken. Vele kleintjes maken een grote. Vraagt steunmateriaal aan; stort uw bedrag op postrekening **205330** van G. Haan, Secretaris-Penningmeester, Melkweg 10, Groningen.
Solidariteit is Socialistenplicht. **De daad nu!**

Verantwoording tot 23 Mei 1936. — W. v. P. te Zw. ƒ 5.—; per O. V. ƒ 19.36; per J. Sch. te Grn. verkoop kranten ƒ 2.40; T. N. te Hm. ƒ 2.—; lijst Bouwv. Gr. ƒ 0.50; H. F. te Abb. ƒ 2.50. — Totaal ƒ 31.76. G.H.

TWEEJAARLIJKS CONGRES

VAN DE SYND. FED. VAN BOUWVAKARB.

Op Zaterdag 23 en Zondag 24 Mei vond in gebouw De Leeuw te Amsterdam het tweejaarlijks congres van de Landelijke Syndicalistische Federatie van Bouwvakarbeiders plaats.
De verslagen van Secretaris, Penningmeester, Voorzorg, alsmede het beleid van het Bestuur werden goedgekeurd. Als zetel der Federatie werd Amsterdam gehandhaafd.
Op voorstel van Den Haag werd besloten een contributieregeling te ontwerpen voor leden van 16 tot 23 jaar.
Een voorstel in zake de weerstandskas werd naar het NSV.-congres verwezen, nu de uitkering uit deze kas voortaan onmiddellijk door het NSV. zal geschieden. In verband hiermede werd de contributie voor de werkende leden met 7 cent verlaagd. Daar de bijdrage aan de weerstandskas der Federatie 10 cent per lid bedroeg, houdt het Federatiebestuur thans per werkend lid 3 cent meer over dan voorheen.
Een voorstel om voortaan te congresseren in aansluiting op het NSV.-congres werd verworpen op grond van de hoge kosten aan werkverzuim, die dit zou meebrengen, terwijl vier dagen achtereen congresseren niet wenselijk werd geacht.
Een voorstel om het houden van een congres te laten afhangen van het binnenkomen van belangrijke voorstellen, werd eveneens verworpen, daar het in het belang van saamhorigheid en activiteit van belang is tenminste eens in de twee jaar samen te komen.
Ten aanzien van een voorstel om de vereenvoudiging van administratie van het NSV. in de hand te werken werd besloten de uitvoering van een desbetreffend besluit van het laatste NSV.-congres af te wachten.
Een voorstel, dat leden van Voorzorg ook lid der Federatie behoren te zijn, werd verworpen, aangezien dit reeds met alle leden van Voorzorg het geval is.
Uitkering bij staking in de werkverschaffing zal met het NSV.-bestuur worden besproken.

PINKSTERKAMP 1936

Een laatste opwekking om ons kamp bij te wonen is zeker niet misplaatst. Ofschoon wij weten op een flink bezoek te kunnen rekenen, zijn er slechts weinig opgaven binnen gekomen. Wij betreuren dit gebrek aan medewerking, daar het de voorbereiding ernstig bemoeilijkt, zo niet tot een gewaagde speculatie maakt.
Wij drukken hierbij nogmaals het terreinschetsje af. Wil men onderweg vragen naar het terrein, dan moet men vragen naar de weg van Amersfoort via Oud-Leusden naar Doorn. In de omgeving van Oud-Leusden kent men het terrein als buurtschap Waterloo. Het ligt, komende van Amersfoort, links van de weg tegenover de schietterreinen.
Kameraden! De commissie heeft niets onbeproefd gelaten om ook dit kamp tot een succes te maken. Van Zaterdag tot Maandagmiddag is voor alles gezorgd. Eten, drinken, slapen, ontwikkeling, ontspanning. Aan u de taak om door zo veel mogelijk inschikkelijkheid, kameraadschap te tonen, dat wederkerig dienstbetoon bestaanbaar is.
P. K. '36

Aan het Federatiebestuur wordt opgedragen de mogelijkheid te onderzoeken van huur of aankoop van een eigen kampeerterrein en daaromtrent rapport uit te brengen aan het NSV.-bestuur.
Het geld van de weerstandskas der Federatie zal worden gebruikt voor schulddelging en ten gunste van het FIS. en het Russisch Hulpfonds der IAA.
Zaterdagavond was het NSV. op het congres vertegenwoordigd door Albert de Jong, die opwekte tot eensgezindheid en activiteit, en Zondagochtend door Otto Vonk, die op de noodzakelijkheid wees om juist in deze moeilijke tijd van scherper wordende reactie de vaan van het syndicalisme hoog te houden en schouder aan schouder te staan.
Door de zelfbeperking bij de discussies was het congres zo vroegtijdig met zijn werkzaamheden gereed gekomen, dat het zich tijdig en bloc naar de Protestvergadering kon begeven.

CORRESPONDENTIE

D. B. te W. Jammer dat u het niet een week eerder zond. Het is nu wat laat.

VROUWENRUBRIEK

Enige tijd geleden verscheen in Het Ligasinjaal, van de Vlaamse Anti-Oorlogsliga, van de hand van Meneer X, die geregeld zeer rake „brieven" in genoemd blad schrijft, het volgende over het onderwerp „Socialisme en Huwelijk":

Ditmaal wil ik de instelling, die huwelijk heet, eens nader in ogenschouw nemen, op gevaar af dat de redactie zich zal afvragen, waar het verband tussen dit onderwerp en de strijd tegen de oorlog ligt.
In de loop van deze brief hoop ik dit verband duidelijker aan het licht te brengen.
Dat de instelling die huwelijk heet, absoluut niet voldoet aan de eisen welke de mensheid eraan mag stellen, ben ik zo vrij als vaststaand te betitelen.
Het gezegde dat het huwelijk een loterij is, bewijst dit al voldoende; een enkele maal een hoofdprijs, meestal slechts troostprijsjes of nog minder.
Er is echter verschil in opvatting tussen de oudere generatie, die nu 60 tot 70 jaren telt, en de daarop volgende.
Wanneer de ouderen tot de slotsom kwamen, dat ze met een „niet" uit de loterij waren gekomen, berustten zij in het algemeen in hun lot en bleven op voet van gewapende vrede verder samenleven.
Zij wachtten op de dood als verlosser.
De jongere generatie verandert al in opvatting.
Men wil niet langer in een gedwongen positie voortleven en men zoekt zich vrij te maken.
De drang naar een vrijer leven is sterker geworden dan de heersende begrippen over fatsoen gewoonlijk dulden.
Laat mij toe nu het geval te gaan ontleden.
De grootste schuldige in zake de mislukking van het huwelijk is in zekere zin de natuur.
Verliefdheid blijkt verwant aan een zachte aanval van krankzinnigheid.
Zekere geleerden beweren dat een gedeelte der hersencellen dan rose gekleurd zijn. Hm, hm.
Ik geloof het niet nodig hierover verder uit te weiden.
In die toestand ziet men alles eenzijdig, d.w.z. alleen het goede, het aantrekkelijke in het voorwerp der aanbidding.
Na het huwelijk komt al spoedig de ontnuchtering.
Bij de een al vroeger dan bij de ander.
En zo staan we voor het probleem.
De burgerlijke moraal volgt hierin een struisvogelpolitiek.
Ze gebaart van „kromme haas", gelijk ze doet tegenover alle andere besmette plekken op haar melaats lichaam, prostitutie, alcoholisme, speelzucht, militarisme, enz., enz.
Trek uw plan met uw „niets".
Maar de werkelijkheid roept luide om een oplossing.
De nieuwe mens in de nieuwe samenleving, die opgebouwd moet worden, kan dit probleem niet onopgelost laten.
En we zien in Rusland reeds iets veranderen, waarbij het, volgens mij, niet onbelangrijk zou zijn in Liga-Sinjaal voor onze lezers het russisch experiment toe te lichten.
Daar staat dan nog de amerikaanse opvatting van het huwelijk, welke zich hoofdzakelijk tot een meer elastisch maken der banden herleidt.
Hoe het er in de nieuwe samenleving moet uitzien met het huwelijk, daarover wil ik geen voorspelling doen, maar dat het er geheel anders zal uitzien als nu, daar wil ik m'n hoofd op verwedden.
Het is niet voldoende dat er vrede tussen de volkeren heerst. Ook tussen de mensen onderling moet vrede heersen. En daartoe moeten de nodige voorwaarden vervuld worden. Nu is een huwelijk meestal een aanhoudende schermutseling. Het feit alleen dat elkeen het recht zal hebben vrij gemakkelijk zijn vrijheid te hernemen, zal al voldoende zijn om elkeen aan te zetten wat meer water in z'n wijn te doen. Het zal dan ook veel verdienstelijker zijn als men 50 of 60 jaar getrouwd is, dan nu.
Welke verdienste men nú aan zo'n feit toedicht en waarom de wijkgeburen er zoveel feestelijkheden rond maken, is mij een raadsel.
Als men lang genoeg leeft, komt elkeen in aanmerking.
Daarom is het dringend noodzakelijk, dat soepeler vormen voor het huwelijk ingevoerd worden.
Er is al dwang en slavernij genoeg.
Het is onwaardig voor het mensdom te moeten vaststellen hoe sommige mannen door hun vrouw als schouwgarnituur aanzien worden.
Andersom zijn vele mannen tyrannen tegenover hun vrouw.
Het een als het ander deugt niet.

LANDELIJKE FEDERATIE

Wij zien u toch allen in Oud-Leusden in ons **Pinksterkamp?** Er zal wederom een speciale vrouwenbijeenkomst plaats vinden, dus weest allen zo veel mogelijk present.

Kopij voor deze rubriek naar: Liesbeth van Mierop, Nieuw Leusden bij Amersfoort. Aankondigingen van bijeenkomsten naar de redacteur van De Syndicalist.

AMSTERDAM

Openbare Vergadering. Op Donderdag 11 Juni te 8 uur 's avonds spreekt mevrouw Geerlings in gebouw De Leeuw, Valkenburgerstraat, over Daadwerkelijk Antimilitarisme. Declamatie van Dina Suurendonk.

ARNHEM

Colportage. Wij hebben de 18e Mei benut om te colporteren met „Een tweede 1914?" en „Gas! Gas!" Wij hebben veel en prettig verkocht en besloten meer van deze middagen te houden om onze brochures onder de vrouwen te brengen.

HAARLEM

Colportage. We hadden een mooi succes met onze colportage op 18 Mei. Vijf vrouwen waren 's middags aan het station. Ook 's avonds hebben we bij een getuigenisvergadering gecolporteerd. We verkochten voor ± ƒ 3.— aan brochures en 80 steunbonnen voor de gezinnen der dienstweigeraars.

WORMERVEER-KROMMENIE

Colportage. Tijdens het vertrek der vrouwen op 18 Mei voor de vrouwenvredesgang hebben we voor het station gecolporteerd met de brochure „Een tweede 1914?" De verkoop ging aardig, maar daar de meeste vrouwen op het nippertje kwamen, hebben we de rest der brochures verspreid, om zoveel mogelijk propaganda te maken.